

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Εὐαγγέλιον τῆς Δ' Κυριακῆς μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν

(Matth. 8, 5—13).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ τὰ μὴ Ἰουδαϊκὰ ἔθνη. — Οὐχὶ οἱ ἀκούον-
τες μόνον τὸν νόμον, ἀλλ' οἱ ἐφαρμόζοντες τὸν νόμον
θεωροῦνται δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ.

«Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ Ἀνατολῶν
καὶ Δυσμῶν ἔξουσιν καὶ ἀνακληθήσονται με-
τὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ
βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Ἡ ψυχικὴ εὐγένεια καὶ ἡμερότης, ἡ ἀγάπη καὶ χάρις εἶνε ἀρεταί, αἱ
ὁποῖαι χαρακτηρίζουσι πᾶσαν διήγησιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ ἱεροῦ
Εὐαγγελίου. Ἀλλ' ὑπάρχουσι διηγήσεις ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ, ὅπου
μὲ ἰδιαιτέραν δύναμιν καὶ ζωηρότητα διαλάμπουσιν αἱ ἀρεταὶ αὗται.
Ἄν δέ τις μὲ προσοχὴν ἐξετάσῃ τὸ τί διηγεῖται εἰς ἡμᾶς τὸ σήμε-
ρον ἀναγινωσκόμενον ἱερὸν Εὐαγγέλιον, δὲν δύναται παρὰ νὰ ὁμολογή-
σῃ, ὅτι ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ διήγησις καὶ ἱστορία εἶνε μία ἀπὸ τὰς
λαμπροτέρας καὶ διδακτικωτέρας. Αὕτη μᾶς ἀποκαλύπτει πρὸς τοῖς ἄλ-
λοις μίαν ἀκόμη ὄψιν, μίαν σελίδα τοῦ κοινωνικοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ βλέπομεν ἐν αὐτῇ, πῶς ὁ οὐράνιος διδάσκαλος ἐνόει νὰ σχε-
τίζηται πρὸς τοὺς ἄλλοεθνεῖς μὲν καὶ μὴ Ἰουδαίους, ἀλλ' ἀγαθοὺς τὴν
καρδίαν ἀνθρώπους. Διότι τοιοῦτος ἄλλοεθνής, μὴ Ἰουδαῖος δηλαδή,
καὶ ἐπομένως εἰδωλολάτρης ἢ ἀπλῶς θεολάτρης, ἦτο ὁ Ἐκατόνταρχος
τῆς πόλεως Καπερναοῦμ, τοῦ ὁποίου τὸν δούλον ἀναφέρεται, ὅτι θαυ-
ματουργικῶς ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ἱστορία αὕτη περι-
λαμβάνει πρὸς τούτοις καὶ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην προφητείαν τοῦ Χρι-
στοῦ περὶ τῶν μελλόντων νὰ πιστεύσωσιν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὰ διάφορα μέ-

ΚΕ'.

φή τοῦ κόσμου, ἀπὸ Δυσμῶν καὶ Ἀνατολῶν. Ἡ προφητεία αὕτη, καθὼς καὶ ὅλη ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ διήγησις ἔκαμε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νοῦν τῶν μαθητῶν καὶ ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρουσιν δ' αὐτὴν δύο εὐαγγελισταὶ ὁμοῦ, ὁ Ματθαῖος καὶ ὁ Λουκᾶς. Σύμφωνα δὲ πρὸς τὴν θαυμαστὴν ἁρμονίαν τῶν Εὐαγγελίων, περὶ τῆς ὁποίας ἄλλοτε ἱκανὰ εἵπομεν (βλέπε «Εὐαγγελ. Διδάγματα. ΚΓ'») θὰ προσπαθήσωμεν μὲ μεγάλην συντομίαν νὰ παραστήσωμεν πῶς καὶ οἱ δύο Εὐαγγελισταὶ ὁμοῦ διηγοῦνται τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἵνα καρπωθῶμεν τὴν ἐξ αὐτῆς ψυχικὴν ὠφέλειαν.

Ἦσαν ἀκόμῃ αἱ πρῶται ἡμέραι τῆς δημοσίας διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ φθόνος τῶν Φαρισαίων δὲν εἶχε κινηθῇ ἀκόμῃ ἐναντίον του. Τοῦναντίον ὅλη ἡ περίχωρος τῆς Γαλιλαίας, ὅπου τότε κατῴκει, ἐκρέματο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τῆς μελιρρύτου διδασκαλίας του. Καὶ ἀκριβῶς, ὅτε εἶχε τελειώσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῆς Γαλιλαίας θαυμασίαν διδασκαλίαν, τῆς ὁποίας μέρος εἶδομεν εἰς τὸ εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, κατέβη εἰς τὴν παραλίαν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ διὰ τῶν τερπνῶν αὐτῆς κατωφερειῶν, καὶ ἀφοῦ ἀφῆκεν ὅπισθεν τὰ Μάγδαλα καὶ τὴν Βηθεςδά, ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας του, τὴν Καπερναοῦμ, πόλιν παραθαλασσίαν τῆς αὐτῆς λίμνης. Ἡ θεραπεία ἐνὸς λεπροῦ, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶχε τελέσῃ εἶχε διαδοθῇ ὡς ἀστραπὴ μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Ἡ θεραπεία αὕτη ἐγένετο ἀρχὴ σειρᾶς ἀπειραρίθμων θαυματουργικῶν ἰάσεων. Καὶ ὅπως ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῆς Γαλιλαίας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε τὴν ὑψίστην ἠθικὴν διδασκαλίαν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, ἥτοι τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, ἀρχίζει νὰ δεικνύῃ τὴν ὑψίστην θαυματουργικὴν δύναμιν. Ἡ δύναμις δὲ αὕτη τοῦ Ἰησοῦ ἐλκύει πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐκατόνταρχον τῆς Καπερναοῦμ. Οὗτος εἶχε δοῦλον πιστόν, ὁ ὁποῖος ἔκειτο παράλυτος. * Ἄν καὶ μὴ Ἰουδαῖος, ἐν τούτοις εἶχε κάμῃ διαφόρους ἀγαθοεργίας εἰς τοὺς Ἰουδαίους τῆς Καπερναοῦμ, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε κτίσῃ καὶ Συναγωγὴν. Καὶ αἱ ἀγαθοεργίαι

του αὐται, ὡς καὶ ἡ πατρικὴ μέριμνά του περὶ τοῦ δούλου δεικνύουσιν, ὅτι οὗτος ἦτο πολὺ καλοκάγαθος ἄνθρωπος. Ἐπίσης τοιοῦτον εὐγενὴ καὶ καλοκάγαθον δεικνύει αὐτὸν καὶ ἡ διαγωγή του πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀκούσας, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς Καπερναοὺμ, δὲν τολμᾷ ὁ ἴδιος νὰ παρουσιασθῇ καὶ παρακαλέσῃ αὐτὸν περὶ τοῦ δούλου του. Ὁμιλοῦσιν ὅμως καὶ συνηγοροῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, διηγούμενοι τὰς ἀγαθοεργίας του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀξιοῖ αὐτὸν ὑψίστης τιμῆς, διότι μεταβαίνει ὁ ἴδιος πρὸς θεραπείαν τοῦ δούλου αὐτοῦ. «**Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς**», λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Συγκεκινημένος ἐκ τῆς τοιαύτης πρὸς αὐτὸν τιμῆς ὁ ταπεινόφρων ἐκατόνταρχος σπεύδει ὁ ἴδιος μετὰ τῶν δούλων καὶ παρακαλεῖ τὸν Ἰησοῦν, ἵνα μὴ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκον, διότι, ὡς λέγει, δὲν εἶνε ἄξιος ἵνα ὑποδεχθῇ αὐτόν. Πρὸς τούτοις πιστεύει, ὅτι ἀρκεῖ ἓνα μόνον λόγον νὰ εἴπῃ ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ δούλος αὐτοῦ θὰ θεραπευθῇ. «**Κύριε, λέγει, οὐκ εἰμι ἱκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσεέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπὲ λόγον καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου**».

Μεγάλῃ ἀληθῶς ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου τούτου! Μάλιστα, ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ ἐκατόνταρχος οὗτος δὲν ἦτο ἐκ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Καὶ ἡ μεγάλη αὐτοῦ καὶ ζωηρὰ πίστις κινεῖ τὸν θαυμασμὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ προβάλλει εἰς μίμησιν τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας Ἰουδαίους, προσθέτων, ὅτι οὐδὲ παρ' αὐτῷ τῷ Πατριάρχῃ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ Ἰακώβ δὲν εὔρε τόσον μεγάλην καὶ τόσον γόνιμον πίστιν. «**Ἀκούσας δέ, λέγει, ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν: Ἀμὴν, Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον**»! Καὶ προσέθηκεν, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐπὶ πατραγαθία καὶ ὀρθῇ πίστει καυχωμένων Ἰουδαίων, τῶν περιφρονούντων τοὺς Σαμαρείτας καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐθνῶν τούτων θ' ἀνακηρυχθῶσιν ἴσοι πρὸς τοὺς Πατριάρχας Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ

καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ οἱ θεωρούμενοι ἀληθεῖς κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι θ' ἀποκλεισθῶσιν ἐντελῶς ἐξ αὐτῆς καὶ θὰ σταλῶσιν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον. Στραφεῖς δὲ μετὰ τοῦτο πρὸς τὸν ἐκατόνταρχον ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτῷ: «Ὑπαγε, καὶ καθὼς ἐπίστευσας, οὕτω καὶ ἄς γείνη». Καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐθεραπεύθη ὁ δούλος αὐτοῦ. Τί δὲ διδασκόμεθα ἡμεῖς ἀκόμη ἐκ τῆς διηγήσεως περὶ τοῦ ἐκατοντάρχου τῆς Καπερναοῦμ;

α'] Ὅτι χρεωστοῦμεν νὰ τιμῶμεν τὴν ἀρετὴν, ἔστω καὶ ἂν εὐρίσκομεν αὐτὴν παρ' ἁλλοπίστῳ καὶ ἁλλοεθνεί.

β'] Ὅτι ἵνα ἔχωμεν ἐλπίδα σωτηρίας βεβαίαν, δὲν πρέπει ν' ἀρκούμεθα μόνον εἰς τὸ ὅτι ἐγεννήθημεν καὶ ἐβαπτίσθημεν χριστιανοί, ἀλλὰ νὰ πράττωμεν συγχρόνως καὶ πᾶν ὅ,τι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον διατάσσει.

γ'] Ὅπως τότε ὁ Χριστὸς προέβαλλε τὸ παράδειγμα τῆς πίστεως τοῦ ἐκατοντάρχου εἰς μίμησιν τῶν συγχρόνων αὐτοῦ Ἰουδαίων, τοιοῦτοτρόπως τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς πίστεως προβάλλει ὁ αὐτὸς σήμερον διὰ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς πολλοὺς τῶν σημερινῶν χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ πάθος τῆς ὀλιγοπιστίας, τῆς ἀστασίας, τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ψυχρότητος πρὸς τὰ θεία. Καί:

δ'] Χρεωστοῦμεν ἐπίσης νὰ μιμηθῶμεν καὶ τὰς ἄλλας εὐαγγελικὰς ἀρετὰς τοῦ ἐκατοντάρχου, ὁποῖαι ἢ ταπεινοφροσύνη, ἢ καλοκαγαθία, ἢ πρὸς τοὺς ἁλλοεθνεῖς ἀγάπη καὶ εὐεργεσία, καθὼς καὶ ἡ πατρικὴ αὐτοῦ περὶ τῶν δούλων αὐτοῦ μέριμνα, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἀξιωθῶμεν τῶν αὐτῶν παρὰ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἐπαίνων. **Γένοιτο!**

30 Ἰουνίου 1902.

(Ἐκ τῆς συντάξεως τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας»)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

02/09/25

902548

НБ ОНУ